

man har negtet dem at udlevere Redskaberne; ja, det er endog saa slet, at de engelske Fiskere ere komne og have villet selge Redskaberne til vore egne Fiskere, og naar disse da have kjendt, hvis Redskaber det var, som de Fremmede havde taget, og de have villet give disse Anvisning paa, hvis de vare, for at de kunde komme tilbage til den rette Gier, ere de engelske Fiskere strax reiste bort, for at beholde de Redskaber, som de havde taget. En saadan Fremgangsmaade af en fremmed Nations Fiskere er ikke alene beklagelig for det virkelige Løbs Skyld; men det er ogsaa krænkende for Nationalfølelsen, at vore Fiskere ikke kunne beskyttes i deres lovlige Erhverv, og det er egentlig dette, der er det mest krænkende for os alle, ikke alene det, at vi indskrænkes i vort Erhverv, men tillige, at vi ikke kunne sse vor Ret. Hvad det særlig gjælder om, er, at vi kunne blive beskyttede og ikke skulle lide Uret, og naar vi vidste, hvilket Nummer Fartøjet havde, at vi da kunde henvende os til et dansk Skib, som laa der, og som kunde tvinge de Fremmede til at behandle vore Fiskere bedre. Dette kunde ske, naar vi havde et saadant Skib; thi da vilde Bedkommende have Respekt for os. Men ikke nok hermed; det er ikke saa sjældent, at de fremmede Fiskere forulempe Beboerne i Land. De gaar i Land for at faae forskellige Forfriskninger, og det er slet ikke sjældent Tilfældet, at Beboerne forulempes ikke ubetydeligt af dem paa forskjellig Maade, ja, der er endog Exempler paa Mishandling baade af Faar og Heste, og heller ikke behandle de selve Befolkningen godt. Det er af disse Grunde, dels fordi vore Fiskere bør beskyttes saa meget som muligt i deres lovlige Ret, og dels for at vor Nation kan blive beskyttet overfor fremmede Nationer, at jeg har tilladt mig i dette Møde at tage Ordet og at anbefale denne Sag, og jeg vil meget bede om, at det ærede Finantsudvalg eller ogsaa den meget ærede Indenrigsminister endnu inden Finantslovens 3die Behandling vil stille et Forslag enten i den ene eller den anden Retning til Beskyttelse af de naturlige og borgerlige Rettigheder, som jeg tror, at enhver Borger i Staten bør have Fordring paa at faae haandhævede.

Ordføreren: Jeg skal lige over for det ærede Medlem bemærke, at den Sag flere Gange har været Gjenstand for Behandling i Udvalget, og det er en Sag, som jeg tror ligger hele Udvalget paa Sinde. Man gjorde en Henstilling derved ifjor, at man skulde se ved en Forbindelse

mellem Indenrigsministeren og Marineministeren at opnaa, at et Skib kom derover, som kunde holde lidt Orden, og der var ved Leilighed paa Tale at søge ved en Forhandling dels med den preussiske Regjering, dels med England, dels med Sverige at faae visse Bestemmelser fastsatte med Hensyn til den egentlige Grændselinie for Søterritoriet, saa Sagen er ikke glemt og vil vist heller ikke blive glemt; thi det er et Spørgsmaal af stor Betydning og vil vistnok faae meget større, naar, som vi haabe, Fiskerierne udvikle sig. Vi saae for nylig en Beretning om de unaadelige Summer, som gaa til England fra Fiskeriet i Nordfens, og det skulde være besynderligt, om vi ikke ad lignende Veie kunde tage en væsentlig Del i den Formue, som saaledes føres op fra Havet. I Øvrigt kunne vi jo forhandle Sagen, naar vi komme til Fiskerierne i det Hele, og man vil ogsaa komme til at erkjende, at vi, som det ærede Medlem rigtig bemærkede, maa have en Følelse af, at vi maa haerde vor Ret paa vore egne Gnemærker, hvad der vistnok vil føre til Foranstaltninger, som mere kunne fjerne de Ulemper, der klages over. Det ærede Medlem kan glæde sig over, at han har havt som Tilhører baade Indenrigsministeren og Marineministeren; der er vist ingen Tvivl om, at disse to Ministre ville under Indtrykket af hans Foredrag sørge for, at der i det kommende Foraar uden forspøgede Udgifter for Statskassen — vi have jo en Udruftnings- og Dvælskonto — sørges for, at der gjøres Noget i den af ham antydede Retning.

Indenrigsministeren: Den Anvisning paa Ministeren, som det ærede Medlem gav, vil jeg for mit Bedkommende strax sige, at jeg ikke kan gaa ind paa. Jeg er villig til at gjøre, hvad der overhovedet er menneskeligt muligt for at skaffe de ærede Fiskere paa Bøstehavskysten den Ret, som de have Ret til at fordrø. Der er i den Henseende fra min Side forsøgt gennem Indenrigsministeriet at faae visse Bestemmelser anerkjendte fra den preussiske og engelske Regjerings Side; men det har ikke kunnet lykkes. Det staar saaledes for mig, at der ikke er nogen Maade til at skaffe dem Fred paa end Magt, ved at have et Spølliti, hvad enten det skal præsteres af Marineministeriet eller fortæres under Indenrigsministeriet. Men jeg vil gjøre opmærksom paa, at et saadant Politii paa dette Sted maa, vel at mærke, være store og stærke Skibe, for at de kunne holde sig paa Bestykkelsen, og det kan ikke ske uden betydelige Udgifter, som man hidtil ikke har troet at burde opfordre Thinget til at bevilge.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, gif man til Afstemning, hvorved følgende **Ændringsforslag** til § 19:

12) I. A. og I. B. (Generalpostdirektoratets Red(aeggelse). (Bet. Nr. 32). Indenrigsministeren, tiltraadt af Udvalget:

De paa I. B. opførte Konti udgaa, og nedennævnte under I. A. opførte Konti forhøies saaledes: